

เพ็ญศรี คงสืบ 2550: การศึกษาลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บุรพา
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย) สาขาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย ประธาน
กรรมการที่ปรึกษา: รองศาสตราจารย์ชลอ รอดลอย, ศศ.ม. 150 หน้า

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บุรพา
ในด้านการใช้คำ การใช้โวหาร และการใช้โวหารภาพพจน์ โดยเสนอผลงานแบบพรรณนาเชิง
วิเคราะห์

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บุรพา คือ
ผลงานวรรณกรรมประเภทนวนิยาย จำนวน 8 เรื่อง และรวมเรื่องสั้น จำนวน 27 เรื่อง

ผลการศึกษารูปลีลาภาษาในนวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บุรพา มีลักษณะเด่น คือ
ด้านการใช้คำ คือใช้คำที่มีความหมายโดยนัย คำแสดงอารมณ์ คำสแลง คำเฉพาะกลุ่ม คำภาษา
ตลาด คำภาษาต่างประเทศ และคำเลียนเสียงธรรมชาติได้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง และตัวละคร คำที่
ใช้ส่วนมากเป็นคำภาษาปากมากกว่าภาษาเขียนที่เป็นแบบแผน โดยใช้คำที่สื่อสารกันในชีวิตประจำวัน
ของคนทั่วไป นิยมใช้คำง่าย ๆ สั้น ๆ กระชับ ได้ความชัดเจน ด้านการใช้โวหาร พบว่าผู้แต่งนิยม
ใช้การบรรยายโวหารมากที่สุด เพื่อเป็นการบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ และในด้านการใช้โวหาร
ภาพพจน์พบว่า ส่วนใหญ่เป็นโวหารภาพพจน์แบบอุปมา อุปลักษณ์ และสุภาษิต คำพังเพยที่ให้คติ
และข้อคิดที่ง่ายต่อการตีความ

จากผลการศึกษาข้างต้น จะเห็นได้ว่า หยก บุรพา มีลีลาการใช้ภาษาด้านการใช้ถ้อยคำ
สำนวนโวหาร และโวหารภาพพจน์ได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อเรื่องและตัวละคร ตลอดจนการใช้
โวหารภาพพจน์แสดงทัศนะเกี่ยวกับชีวิตได้อย่างคมคายลึกซึ้ง จึงทำให้งานเขียนนวนิยายและเรื่องสั้น
ของหยก บุรพา ไม่ได้มีคุณค่าเพียงแต่ให้ความบันเทิงเท่านั้นแต่ยังให้ความรู้และข้อคิดอันเป็น
ประโยชน์แก่ผู้อ่านอีกด้วย

